

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Bla j, Jud. Târnava-mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Piedecile păcii

Pace între popoarele lumii nu poate să fie decât prin legea lui Isus Hristos care spune: „Să iubești pe deaproapele tău ca însuși pe tine“.

De Ion Agârbiceanu

Acei cari învinuesc vechea societate și întocmirile de azi ale țărilor, nu uită niciodată să arate între greșelile trecutului, piedecile pe cari popoarele le-au pus în calea păcii. Ei acuză pe cei bătrâni, că încă din școală i-au învățat pe oameni că este deosebire între neam și neam, între om și om; că sunt popoare prietene, cari ne vreau binele, și sunt popoare dușmănoase, cari vreau să ne înghită sau cel puțin să ne robească pe cale economică. Că trebuie să-ți iubești mai întâi țara ta, legea și neamul tău, și că, la urma urmelor, totdeauna cămașa e mai aproape de trup, decât altă haină.

Bolșevicii ruși, cari cred că numai ei pot aduce fericirea în lume și între oameni, spun că e împotriva păcii să-ți înveți copiii în familie, ori să-i înveți dascălul la școală, că au o patrie la care trebuie să țină din toată inima, fiind gata oricând să o apere; asemenea să-i înveți că oamenii se deosebesc după sânge și credință, sau că sunt în lume popoare cari la o vreme potrivită ar fi gata să sară asupra țării tale.

Ba mai spun că chiar și religia, cunoștința despre Dumnezeu, e păcat să se învețe, fiindcă și ea învrăjbește pe oameni.

Ei zic că tot omul să se ridice deasupra neamului și a credinței, și să vadă în fiecare om numai pe omul din el, care trebuie să-i fie frate, pentru a putea trăi cu el în pace. Altfel ne învrăjzim de când suntem copii, avem prieteni și dușmani, pe cari nici nu-i cunoaștem, și stricăm pacea, care nu se poate așeza în lume.

Acești vestitori de vremuri nouă și de legături nouă între oameni, sunt stranșnici când e vorba să arate vina altora. Ei spun, că sunt internaționali, de-asupra popoarelor, și în aceeași vreme disprețuiesc pe toate popoarele, când, după învățătura lor ar trebui să le iubească. Învățătura lor a pornit dela neamul evreesc, care nu mai are și nu mai poate avea

patria lui, după risipirea Ierusalimului. Dar asta încă nu ar fi nimic, fiindcă o învățatură bună poate ieși dela oricare popor. Dar acești internaționali, în vreme ce acuză societatea veche, că a crescut pe oameni în dușmănie față de semenii lor, fac și ei la fel, pentru că în ochii lor numai aceia-s oameni, cari cred ca și ei. Pe ceilalți îi dușmănesc. Noi, cei vechi suntem învinuiți, că am crescut în ură pe fiii noștri. Dar cei mai noi dintre noii dascăli, bolșevicii din Rusia, ce fac cu copiii? Nu îi cresc în cea mai sălbatică ură a tot ce nu este credință sau faptă comunistă? Nu vestesc și ei o credință nouă? Nu stărpesc cu foc și fier pe cei ce crede altfel decât șeful comunist? Nu se înverșunează Rusia ca și țările vechi și nu e gata de a strica pacea lumii, ca oricare țară burgheză? Atunci, pentru ce mai învinuesc internaționali pe naționaliști, că strică pacea lumii?

Da, adevărul, dela Hristos încoace, e acesta: în deaproapele tău să vezi un frate, nu un dușman. Și pacea se va sălăslui în lume numai când va trăi acest adevăr între oameni.

Odată erau țări și biserici, cari nu suferau neamul și credința altora. Azi nu le suferă bolșevismul, deși în locul lor nu are ce pune, căci nu ar putea pune cu folos decât creștinismul. Și tocmai pe acesta îl dușmănește mai tare.

Escursii pentru săteni. Ministerul agriculturii a observat că escursiile (călătoriile într'alte ținuturi) sătenilor sunt foarte bune pentru înaintarea agriculturii. Câteva camere de agricultură au organizat astfel de escursii, iară plugarii, cari au văzut, cum se muncește pământul altunde, au încercat și ei multe lucruri cari li-s-au părut bune și practice în acele ținuturi, fiindcă pilda atrage. De aceea ar fi bine ca toate camerele de agricultură să aranjeze astfel de escursii, cu atât mai ales că ministerul făgăduiește că le face toate înlesnirile cu putință.

Ridicarea la rangul de parohie, a filiei gr.-cat. române din orașul Sighișoara

Prin munca strălucită depusă de harnicul părinte-protopop Gheorghe Simu sen. din Dumbrăveni, avându-se aprobarea Metropoliei dela Bla j și cu prețiosul concurs al Dnei A. Mosora, s'a înființat în orașul Sighișoara o filie având ca locaș de închinare o „capelă“, unde credincioșii români de religione gr.-cat. (uniți) aveau posibilitatea să se strângă în zile de Duminică și sărbători pentru a preaslăvi și a ridica rugi fierbinți celui „Atotputernic“.

După un timp oarecare, această grea sarcină de păstor sufletesc al acestor credincioși, i-a revenit părintelui profesor Gheorghe Simu jun. din Dumbrăveni.

Din cauza numărului mic de credincioși și din cauza lipsei de fonduri nu s'a putut închiria un local corespunzător pentru „capelă“, așa că a trebuit a se recurge la folosința unei modeste camere în casa „Petrovitsch“.

Rezultatul muncii depusă de acest harnic preot și profesor a întrecut orice așteptări. Din ce în ce asista la oficierea serviciului religios și a sf. liturghii în această „capelă“ tot mai multă lume, în special țărani chiar și din partea fraților ortodocși, pentru a asculta cuvintele de laudă și mărire aduse celui de sus, precum și a asculta predicile frumoase și pline de învățatură rostite cu atâta putere și convingere, prin cari se contribuie mult la întărirea creștinismului în popor.

Dela un timp acel local a devenit neîncăpător. N'a trecut mult timp și s'a dovedit că nici acest local nu este suficient față de marea număr de credincioși ce se adună la sf. liturghie.

La început, deși era un număr de credincioși destul de mic, s'a simțit nevoia înființării parohiei în toată regula. P. S. S. Mitropolitul Dr. Vasile Suceiu ascultând glasul acestor credincioși, a binevoit a da înalta sa aprobare de a se ridica dela „filie“, la rangul de „parohie“. Astfel că în ziua de 19 Martie 1933, după oficierea serviciului religios, s'au întrunit credincioșii români gr.-cat. (uniți) din acest oraș, unde sub prezidenția părintelui-protopop Gheorghe Simu sen., asistat fiind de preotul-profesor Gheorghe Simu jun., administratorul parohiei, s'a procedat la alegerea curatorilor și a comitetului parohial.

Făcându-se acest pas înainte, urmează și se pun la ordinea zilei alte probleme importante și anume: câștigarea unui teren corespunzător pe care să se clădească biserica și eventual casa parohială, precum și procurarea sumelor necesare în scopul acestei clădiri.

Andronic Radu

Mormântul Mântuitorului

În evanghelia duminicii mironosițelor (Marcu 15, 53 — 16, 8) ni-se arată marea bucurie a femeilor Maria Magdalena, Maria lui Iacob și Salomia, cari, mergând la mormânt, l-au aflat gol, Mântuitorul fiind înviat. Nu strică deci să ne gândim, în duminica aceasta, la învățăturile pe cari ni-le îmbie mormântul Mântuitorului.

1. Interesant e, cât de mult se asemănă leagănul și mormântul Mântuitorului, fiindcă aici unul n'a fost al lui, ci amândouă au fost imprumutate. La naștere Preacurata n'a avut leagăn, în care să-și culce copilul și pe urmă abia a găsit o peșteră, în care l-a născut, iară la moarte n'a avut mormânt în care să-l așeze. Norocul a fost că Iosif cel din Arimatea a pus la dispoziția Preacuratei un mormânt al său nou (Matei 27, 60), în care a fost apoi înmormântat cel fără de moarte. Iată, cât de mult a ținut Isus să fie și să rămână sărac, neavând nici unde-și pleca capul. El a fost singurul om din lume, care n'a voit nici odată să aibă nimica.

Cum suntem în schimb noi? Toată vloga noastră ni-o jertfim, nici o oboseală au crățăm, toate neplăcerile le suferim, o mulțime de nedreptăți facem, cu păcate până-i lumea ne încercăm, numai să putem pune mâna pe vreo țară de avere.

2. Cu toate acestea Mântuitorul a fost bogat în cinste. Indată după moarte au ținut să-i dea cea din urmă cinste Iosif din Arimatea, membru în marele sfat al Jidovilor, care se numea sinedriu;

Nicodim fariseul, care era boier vestit jidovesc și membru al sinedriului, unul dintre filosofii de pe acele vremuri ai Jidovilor; st. Ioan Evanghelistul, unul dintre cei mai învățați Jidovi de pe acele vremuri; Maria Magdalena cea mai frumoasă femeie a Ierusalimului, nu numai trupește ci și sufletește; Ioana, Maria lui Iacob și Salomia, toate trei, cu siguranță, cele mai bune femei din întreaga țară jidovească, ne mai vorbind de Preacurata Vergură Maria, care este cea mai perfectă dintre toate neamurile pământului, nu numai până atunci ci până la capătul veacurilor, care este mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât Serafimii. Ei bine, să ni-se mai arete vre-un mort, căruia să-i fi dat cinstea din urmă cei mai cinștiți și mai distinși oameni ai lumii, cum i-s'a dat Mântuitorului.

Se cuvine ca această mare cinste să i-o dăm și altarului, care reprezintă mormântul Mântuitorului, precum și Sfintei Cuminecături, care este însuși Mântuitorul cel înviat din morți. Să i-o dăm însă nu numai femeile, ci și bărbații, după cum i-au dat-o și atunci aproape în mod egal.

3. Domnul nostru Isus Hristos a lucrat întreaga viața sa de 33 ani, fără întrerupere, a lucrat cu o însuflețire și râvnă de nedescris. Nu s'a odihnit aproape de loc, nici nopțile, ci a umblat prin lume, făcând bine, vindecând bolnavii, înviind morții, îmbărbătând pe cei desnădăjduți și propovăduind evanghelia învierii. Cea dintâi odihnă i-a fost aceea când și-a plecat capul și și-a dat sufletul.

Așa să facem și noi. Să lucrăm întru-una, fără întrerupere, cu însuflețire și fără murmur în ogorul încă întelenit al bisericii noastre, nu numai preoții ci mai ales mireni. Să ne înscriem cât mai mulți între membrii »Agruc-ului, al cărui chemare tocmai aceasta este. Să nu lăsăm să se scurgă nici o singură zi fără de a face vre-un bine. Numai în forma aceasta vom scăpa de marea criză morală, care bântue

astăzi cu atâta furie în mijlocul poporului nostru. Să luăm această hotărâre, că astăzi, în duminica mironosițelor, încă nu suntem departe de ziua fericitei spovedaniei și împărtășaniei, și când, prin urmare, sufletul ne este încă nelămurit de mulțimea păcatelor celor grele.

4. După trei zile Hristos a înviat, răsplătindu-și pe toți credincioșii. Pe Petru l-a pus mai marele apostolilor, pe Iosif și pe Nicodim sfinți mari și vestiți, cari se menesc zilnic la sfânta jertfă liturgică, și mironosițele muieri așisderea.

Și pe noi ne va răsplăti Domnul după credința și jertfa pe care i-am dat-o în ziua cea mare a învierii celei de obște, lăudându-ne în fața tuturor, intrucât i-am urmat învățăturile și i-am implinit poruncile. Nimenea nu va rămânea nerăsplătit. În schimb însă va pedepsi îngrozitor pe toți batjocoritorii numelui de creștin, și pe menea lui Iuda, și pe toți ticăloșii, care s'au lăpădat de el, cum i-a pedepsit pe fariseii și cărturarii Jidovilor.

PĂRINȚELE IULIU

Pildă de urmat pentru ziua durerii

Preoțimea tractului Dumbrăveni în frunte cu iubitul nostru șef pâr. protopop și cameră papal Gheorghe Simu, s'a gândit la soarta familiilor preoțești la sinodul de primăvară ținut în Aprilie 1933 la Dumbrăveni, au adus o hotărâre, foarte bună:

Pâr. Nicolae Băcel din Daia propune ca să primească proiectul Inalt Preșfințitului Ierarh al Maramureșului, referitor la: »Reuniunea de înmormântare a preoților pentru ziua durerii.

Sinodul protopopesc, după propunerea dunsă hotărăște, că primește întru toate proiectul și propunerea Inalt Preșfințitului Ierarh al Maramureș, dacă se va putea înființa reuniunea de înmormântare și în arhidieceza noastră.

Până atunci rămâne pe lângă propunerea părintelui Iuliu Popa din Ticmandru, care a propus, ca să se înființeze o reuniune

Foița „UNIRII POPORULUI”

Primăvară

Pe răzor, în cald de soare
Mleușet cu blană albă
Pintenogi la trei picioare
Ciugulesc la fir de țarbă...

Stau bătrânele pe nalbă
Și la poartă 'n drum stau moșii,
Iar copiii 'n mare grabă
Fug la cioac cu ouă roșii...

În vârtaj de horă mare
Câți flăcăi, atâtea fete
Cu cănaci la cingătoare
Și cu ghiocei în plete...

Lâng 'un grajd copii de școală
În cămași de-un cot și-o palmă
Cu găoci de ouă'n poală
Se răstorn și cad de-a valmă...

Tot sugând de zor un deget
Cea mai mică din botel
Ciripește fără preget,
Mânce-i mama gura ei...

Valeriu Cămpianu

Veta Gură-slabă

Mai sunt ele femei, ba chiar și bărbați cărora li-se potrivește porecla de »gură-slabă», pentru că nu pot ținea nimica în gură, ci tot ce aud spun mai departe; și nu numai cum au auzit, ci mai adăugat și mai înfrumșetată. Dar ea Veta lui Haihui, nu cred să mai fie.

Ea nu numai că nu putea ținea în gură cecece auzea, dar născoccea ca vorbe și întâmplări; apoi să te fi prins cu ea, ar fi fost în stare să te țină de mână și să joare că ai zis către ea, cecece poate nici prin minte nu ți-ar fi trecut vreodată.

Femeile din sat nu-și prea fac de lucru cu ea, căci știi că ce știe Veta, știe și satul, și încă de zece-douăzeci de ori mai mult decât a intrat în urechile ei.

Ea nu era din sat, ci venise de departe și se măritase aci. O aflase adevărat Ion Haihui slujnică într'un oraș, unde fusese el cătană.

La început, până când Veta era proaspătă în sat, mai avea și ea prietene, căci altcum era harnică, și bună de gură, și știa multe, — fie văzute, fie născocite —, și în șezătoare, în serile cele lungi de iarnă, Veta cu poveștile ei de multe ori ținea femeilor de urit, până când umpleau câte trei fuse, de tort.

Dela o vreme însă, după ce Veta începuse a cunoaște pe oamenii din sat, începuse a se și amesteca în afacerile altora, spunând de dincoace dincolo cecece a auzit, sau ce i-s'a

părut că a auzit, — căci pentru Veta tot auzit era, ori a chiar auzit, ori numai i-s'a părut — și cu gurița ei de multe ori stăraea vrea între oamenii pașnici.

La un an-doi, după ce venise în sat, mergând la sapă la cucuruz, se nimeri pe calea Floarea lui Ignat, care și ea tot într'acolo mergea.

Floarea, ca să se arete prietenoasă față de străină, începuse să povestească cu ea, ca să le mai treacă de urit, până vor ajunge la loc unde aveau să muncească toată ziua.

— Da, cum îți place satul nostru Veta? Nu ți-e urit?

— Nu mi-e urit, și îmi place — răspunde Veta, — numai mi-se pare că unele femei din satul ăsta sunt tare mândre și trufașe. Nu știu de vorbă cu omul. Așa, într'o zi, mergeam pe cale și mă nimeresc cu Anuța lui Codău, care m'am nimerit și acum cu tine. Ea ducea prânzul la bărbat la coasă, în luncile cele scurte, și Ion al meu încă tot acolo cotea așa ea aveam o cale.

Eu am fost auzit dela oameni, că eu nu duceam chiar bine cusoacră-sa, și am întrebat-o:

— Da cum o mai duci cu soacră-ta Anuța?

Da' ea îmi răspunde: — Ce-ți pasă tu de face și cum o duce omul în casa lui? Veta-tu de treaba ta, și nu te doară capul de treaba altuia.

— Va fi fost năcăjită, biata Anuța, căci

inmormântarea preoților din tractul Dumbrăveni.

Pentru înființarea fondului să plătească fiecare preot suma de 250 Lei, pentru primirea unui ajutor momentan, iar pentru fiecare caz de moarte suma de 500 Lei. Sinodul protopopesc în unanimitate primește propunerea p. r. Iuliu Popa din Țicmandru, care este următoarea:

1. Membri reuniunii sunt toți preoții tractului.

2. Fondul plănit se înființează din cotizațiile preoților și va fi administrat de p. r. protopop Gheorghe Simu.

3. Cotizația primă, care va servi ca fond inițial, va fi de 250 Lei, care sumă se va reține din oficiu dela fiecare preot din salariul care se va primi pe luna Aprilie 1933.

4. Cotizația pentru fiecare caz de moarte al preoților tractului se fixează în suma de 500 Lei.

Nicolae Băcel

preot gr.-cat.

Zamfir Arbore

Înainte cu câteva zile de a se sărbători 15 ani dela unirea Basarabiei cu patria-mamă, a închis ochii, la București un mare român basarabean, care toată viața sa a luptat pentru dovedirea că Basarabia este a Românilor și deci că ea trebuie să fie alipită la țara românească. Numele lui este *Zamfir Arbore*.

S'a născut în Basarabia tocmai în anul 1848, anul revoluțiilor, când Românii au arătat mult curaj și istețime în apărarea drepturilor naționale. Pe atunci Basarabia era sub stăpânire rusească și mai ales familiile de boer aproape cu totul rusite. După obiceiul vremii, Zamfir Arbore, pleacă din fragedă copilărie la Moscova unde învață carte rusească urmând școala primară și liceul, dovedind multă destoinicie în ale cărții. Școlile mai înalte decât liceul, le face apoi la Petersburg. În mijlocul lumii rusești și învățând carte în limba rusească, tânărul de atunci Zamfir Arbore n'a uitat de loc că este român. Simțind și el su-

ferințele Basarabiei românești sub cărmuirea mândrilor și îngâmfătorilor țari din Rusia, a intrat încă din tinerețe în politică, luptând contra Țarului care avea puteri prea mari și mai ales pentru eliberarea Basarabiei.

Cu astfel de idei elesne de înțeles că nu mai putea trăi în Rusia unde cnutul — un biciu de curele — era atotstăpânitor. Împreună cu alți tineri fugi în Elveția unde formează o ceată de luptători pentru eliberarea Basarabiei. Arma lor de luptă era mai ales condeiul. Voi au ca prin articole publicate în gazete de celea mari să dovedească celor ce conduceau popoarele, că pe nedreptul a luat Rusia Basarabia dela Români în 1812 și că dreptatea cere ca în timpul cel mai scurt să fie unită iarăș cu Moldova, așa cum au fost pe vremea lui Ștefan cel Mare.

În anul 1877, când Românii bat pe Turci la Plevna și scapă pe Ruși de rușinea de a fi învinși, el vine în România, predicând cu graiul viu și'n scris aceleași adevăruri. Ba se apucă mai serios de lucru și la 1899 Academia Română îi premiază cartea sa asupra istoriei Basarabiei în veacul al 19-lea. În această lucrare el a arătat și mai amănunțit că Basarabia e românească și că prin urmare trebuie să fie a Românilor. Dreptatea luptei sale o arată starea lucrurilor de azi.

La 1918, când s'a unit pentru vecie, așa cum el o cerea, Basarabia cu Patria-Mamă, Zamfir Arbore era moșneag de 70 de ani. Și-a văzut visul împlinit și desigur s'a bucurat în sufletul său. Bătrânețele nu-l mai lăsau să ese în lupta vieții, unde îl chema românizarea Basarabiei. Toți politicienii cari s'au ocupat cu chestiuni în legătură cu Basarabia au alergat însă la sfaturile acestui moșneag, cel mai mare cunoscător al tuturor problemelor basarabene.

În aceste zile când aerul mai răsună încă de veselie sărbătoririi unirii Basarabiei cu Patria-Mamă, cuvîntese a ne îndrepta gândul spre moșneagul de până ieri, alaltăeri, Zamfir Arbore, cerându-i dela Dumnezeu iertare și odihnă.

Nic.

Cum își petrece Măria Sa Marele Voevod Mihai la școală

Am arătat, la vremea sa, că Măria Sa Marele Voevod Mihai face școala ce e drept acasă, dară împreună cu alți copii, de seama Măriei Sale. Toți copiii aceștia sunt de vârsta Măriei Sale și-și petrec tot timpul de școală împreună cu Măria Sa.

În clasă toți elevii au aceleași îndatoriri și aceleași drepturi, Voevodul la fel cu ceilalți. Când se termină ora, elevii ies în ogradă și se joacă. Voevodul, mai tare decât ceilalți copii, li mai dădea câte unuia câte un pumn. Copiii nu prea îndrăzneau să-i răspundă tot așa, că se gândeau că Voevodul a fost odată și rege și că va mai fi, de-l va ținea Dumnezeu, din nou.

Într-o zi a venit la școală un nou elev, un copil dela țară, flu de țaran. Voevodul i-a dat și lui un pumn.

Copilul de țaran s'a oprit din joc, căutând nedumerit în jurul său, ce să facă, până nu a zărit un profesor.

— Domnule profesor, Măria Sa m'a bătut.

— Cum se poate asta?

— Iacă așa, mi-a tras un pumn, pe când ne jucam.

— Apăi asta-i joacă — răspunse profesorul rîzînd, nu bîtaie.

— Așa? — zise copilul și se amestecă din nou în jocul Voevodului. Iar când acesta îi dete iarăș un pumn, copilul de țaran îi repezi și el unul.

Voevodul nu s'a supărat, ba, dimpotrivă, ca să-l impace, i-a dat o bomboană, și de atunci nu prea dă pumni colegilor săi.

Alta.

Într-o zi profesorul băgă de seamă că Voevodul întrebuințează la fiecare rînd, pe care-l serie, altă peană și încă de aceea, care nu trebuie înmuiată în cerneală, că are cerneala în cotor și curge pe rînd, cât trebuie, în peniță. Ele se numesc stilou.

Aceste pene, fiind saumpe, profesorul, care a băgat de seamă că buzunarele Voevodului erau pline de astfel de pene, îi zise:

știe de ce n'avea chef de vorbă, — îi zise Floarea.

— Da, va fi fost rău, și am auzit după aia, că tocmai în seara aceea, înainte de a vorbi cu ea, o bătuse bărbatu-so. Zice că le-ar fi venit pricină tot din soacră-sa, că bărbatul ei mai mult ține cu mamă-sa, decât cu nevastă-sa. Și apoi am mai auzit, că soacră-sa n'ar fi vrut-o pe Anuța de loc, și că bărbatu-so ar fi luat-o numai pentru avere.

Acum — zic — că trăiesc deschilin. Soacra își face mîncarea ei, și Anuța pe a ei, și pe a bărbatului. Dar se zice că de multe ori bărbatul Anuții mîncă cu mamă-sa și pe ea o lasă să mînce singură, că — se zice — că lui mai bine îi place cum face mamă-sa de mîncare decât nevastă-sa. Și apoi din asta — se zice — că tot pricină au în casă. Doamne ferește de așa trai.

Apoi nu trebuie să fie nici ea așa trufașă dacă a fost fată cu avere, că doară vezi, traiul bun în casă nu vine din avere. Iacă eu, și cu Ion al meu, n'avem cine știe ce avere, dar pe noi nu ne știe nimenea ce avem și n'avem, și o ducem bine, mulțam lui Dumnezeu!

Floarea nici n'a mai avut vreme să mai zică și ea ceva, căci n'avea loc de gura Vetei, care mereu îi torăia și îi îndruga cu „se zice“ și „am auzit“, ei ea asculta numai. Dar cu toate acestea, seara când se întoarse dela lucru, se brodi ca să vină cu Frusina lui Ni-

codim, pe care o văzu apropiindu-se grăbită, căci ea venea de mai departe.

— Hai, Frusino, hai, să mergem cu o chel-tuială și să nu ne fie urit.

— Da mai aveți Veto? mai aveți? Bună seara!

— Mai avem un locșor de vre-o două ferdele după coasta mare. Dacă ne ajută Dumnezeu și mai stă vremea, până Duminecă îl dau gata și pe ăla, că Ion nu poate veni să-mi ajute la sapă, că el are la coastă o luncă de șase cară de fân, care a fost luat-o el dela Gabirul, încă din iarnă. Că vezi omul sărac, face cum poate. Nu pot să fie toți bogați, dar nu în bogăție stă traiul bun din casă, și a lucra nu-i rușine.

Mai bine să lucri la unul și la altul și să ai trai bun și tihnă în casă, decât să ai avere, și apoi să fii tot eu focul la străină.

Chiar azi dimineață am fost venit cu Floarea lui Ignat, și mi-a spus de biata Anuța lui Codău, cum o duce de rău cu soacră-sa și cu bărbatul, și zice că ar fi și bătut-o bărbatul și că n'ar mai mînce la masă cu ea, ci ar mînce tot cu mamă-șă, iar biata Anuța stă tot singură ca cucul, și bătută, și muncită dela averea cea multă, și și batjocorită de soacră și de bărbat... — Și Veta toate cele ce le spusese ea dimineața Floarei, — că se zice, că a auzit —, acum le spuse Frusinei, că le-a auzit dela Floarea lui Ignat.

— Apoi Floarea n'ar trebui să o vor-

bească pe biata Anuța — zise Frusina —, că doară Anuța a ajutat-o destul. Mai are omul câte ceva în casă, și nu trăiește nimeni ca în Paradis: dar nu e bine să vorbești de om, mai cu seamă când și-a fost prietenul cu care te-ai ajutat.

Când a fost Floarea mireasă, cine i-a cusut cămașa de mire noaptea la lampă, până de către ziua, fără tot Anuța? Ai Floarii făcuseră planul, că numai cu toamna să o cunune, dar Ignat a zis, că el nu mai junește încă o vară, și dacă nu vrea Floarea, el se duce la Iustina lui Părău, cu care mai avuse vorbe și înainte. Floarea, ca să nu-l scape din mîna, se grăbi să facă totul ce-i mai trebuia, în trei săptămâni, și Anuța i-a fost ca o soră bună, la tot felul i-a ajutat. I-a cusut cămașa de mire, i-a îmbrăcat perini, i-a tivit lepedeauă, i-a făcut eiucuri la covoare, „cipci“ la fețele de masă, la păsturi și la „chindeauă“, de erau degetele biței Anuțe tot belite și impunse de atîta cusut. Și acum Floarea s'o vorbească și să-i poarte vorbe din casă, asta nu e frumos.

(Urmează)

N. Lupu

După bere... vin. Indatăce s'a dat voie să se bea în America bere, mai mulți deputați americani au cerut să se dea voie a se bea și vin, nu numai de patru grade, ca până acuma, ci de 10 grade, adecă conținând 10 la sută alcool. Pofta vine mîncînd.

— Măria Ta, de ce scrii fiecare rând cu altă peană (stilou), pe când colegii Măriei Tale scriu cu pene de lemn? Poate că și ei ar scrie cu stilouri, dar nu au.

— Așa e, — răspunse Voevodul — să mi-se dea și mie o peană de lemn.

Iar în pauză Voevodul dăruie fiecărui coleg câte un stilou.

Alta.

Voevodului îi plac mult dulcetățile. Se spune că într-o zi, în clasă, profesorul dăte o temă școlărilor și întrebă, cine știe să o facă. Nu răspunse nimeni.

— Măria Ta, nu știi s'o faci?

— Ba eu știu. Dar de ce, ori de câte ori e o temă mai grea, trebuie s'o fac tot eu?

— Pentru că Măria Ta trebuie să dai totdeauna pildă bună.

— Nu-mi pasă, dar, de astă dată, mai faci și ei tema.

— Dacă faci, Măria Ta, tema, îți dau o dulceață de portocale.

Ochii Voevodului sclipiră de plăcere și răspunse:

— O fac, dar să te ții de vorbă, Domnule profesor.

Și făcu tema.

Cam așa-și petrece Măria Sa, Marele Voevod Mihai de Alba Iulia, vremea la școală.

Leșiți mai bine cu cultivarea crumpenelor decât cu a cucuruzului

Un mare gospodar sas dela noi din Ardeal, care cunoaște știința gospodăriei foarte bine, a pus într'un loc de un jugăr crumpene și într'altul cucuruz. Locurile au fost pe o formă de bune și de gunoite. A calculat cât costă sămânța, gunoitul și lucrul și a ajuns la rezultatul, că la un jugăr de pământ sămănat cu crumpene a avut venit de 970 Lei, pe când la un jugăr de pământ sămănat cu cucuruz a avut pierdere Lei 1150. Dar până și îngrășatul porcilor e mai ieftin cu crumpene, decât cu cucuruz, cutoate că crumpenele trebuie și fierte.

Adolf Hitler

Dăm aici fotografia ministrului președinte al Germaniei, după cea mai nouă a sa fotografie.

Ce mai este nou în politică

Inchiderea Parlamentului

Parlamentul țării noastre s'a închis încă înainte de sfințele sărbători ale Paștilor. Deputații și senatorii s'au despărțat la ale lor, după o muncă destul de lungă și de grea. În timpul cât Corpurile Legiuitoare au fost stat împreună, s'au votat mai multe legi de cea mai mare însemnătate.

Munca cea mai grea au avut-o parlamentarii noștri cu *votarea bugetului*, adică cu statorirea cumpenii între venitele și cheltuielile statului. Statul este cea mai mare gospodărie a țării, care, fără îndoială, are multe și însemnate venituri, însă și cheltuieli de mii și zeci de mii de feluri. O cumpănă dreaptă între acestea cere mare bătaie de cap și neînchipuit de multă iscusință.

La alcătuirea noului buget al țării noastre, guvernul și parlamentul de astăzi au avut ca bază crușarea sau reducerea cea mai strânsă a tuturor cheltuielilor. În multe privințe crușarea a trebuit să meargă aproape până la os, cum se zice, însă bugetul a fost alcătuit și votat, prin ceea ce gospodăria statului a fost asigurată încă pe un an, timp în care toate serviciile obștești pot funcționa în bună rânduială și carul țării poate merge înainte fără poticniri. Astăzi și statul trebuie să se pună la crușări, căci altfel ne înăbușim cu toții fără leac.

Parlamentul a mai votat o lege de foarte mare însemnătate, merită să aducă celea mai mari ușurări pretutindeni. Această lege este *legea cametei*. Năcazurile celea multe din zilele noastre au fost pricinuite mai cu seamă de cametele prea mari, pe cari le-au luat băncile și alți creditori dela datornicii lor. Legea cea nouă prevede limpede că pe viitor nimeni nu mai poate lua după banii dați împrumut o camătă mai mare decât cu 5 la sută mai mult ca Banca Națională. Adecă dacă Banca Națională dă bani la bănci mai mici cu camete de 6 la sută, băncile și creditorii pot cere cel mult 11 la sută camătă pe an. În felul acesta oamenii năcăjiți nu mai pot fi sugrumați de către cei ce doresc o prea repede îmbogățire. Legea va fi o piedecă hotărâtă în potrița lăcomiei.

În sfârșit, parlamentul nostru a votat în săptămâna cea mare *noua lege a conversiunii* sau, mai bine zis, mult așteptata ei modificare. Votarea s'a făcut după o noapte întreagă de frământări și ea aduce, dacă nu o leuire deplină a multelor năcazuri cu datoriile, cel puțin o ușurare foarte însemnată.

Ce cuprinde noua conversiune?

Datorașii plugari, cari nu au avere mai mare ca 100 jugăre, au dreptul

la un moratoriu sau amânare de ani, timp în care nu pot fi obligați să plătească nimic din capital (din capete). Sunt însă datori să plătească dobândă de 1 la sută după întreg capitalul ce dătoresc. Dobânzile se plătesc la sfârșitul fiecărui an, începând cu 1 Decembrie 1933.

După trecerea alor 5 ani, dacă criza va fi tot așa de grea ca și acum, moratoriul sau amânarea se va putea prelungi cu încă 5 ani.

Datorașii plugari cu avere peste 100 jugăre, au dreptul la moratoriu sau la amânare de 2 ani pentru capital, iar după acești doi ani, dacă va fi lipsă, guvernul mai poate prelunge moratoriul cu încă 3 ani. Cămine moratoriul acești datorași sunt obligați la dobânzi de 3 la sută după datoriile lor întregi. Dobânzile trebuie plătite în ficure an, în luna Decembrie 1933.

În moratoriu nu intră datoriile făcute după 31 Decembrie 1931, când s'a depus în parlament cel dintâi proiect al conversiunii. Acestea datori rămân să se plătească după învoială făcută la contractarea lor.

Cât să iartă din capete?

Legea spune așa, că iertarea din capetele datoriei atârână dela creditor adecă dela împrumutător. Creditorul (banca, împrumutătorul) are dreptul să aleagă el din două: sau se mulțamește cu moratoriul și cu dobânzile lui, sau dacă vrea să ajungă mai repede la banii trebuie să ierte, să scadă el de bunăvoie o sumă anumită din datoria delă început.

Datorașii cu mai puțin de 20 jugăre au dreptul să li-se ierte jumătate din datorie, iar după jumătatea rămasă în picioare plătesc o dobândă de 4 la sută pe an.

Datorașii cu 20—100 jugăre au dreptul să li-se ierte a treia parte din toată datoria, iar după aceea rămâne în picioare, plătesc o dobândă tot de 4 la sută. Datorașii cu mai mult de 100 jugăre au dreptul să li-se ierte a patra parte din toată datoria și după aceea rămâne plătesc 5 la sută dobânzi.

Capetele rămase în picioare trebuie iesc apoi plătite și ele pe rând, an de an, până la stingere. Felul cum urmează să se plătească datoriile scârțate, le-am arătat în numărul trecut al gazetei.

În legătură cu această lege mai avem de spus un singur lucru. Și anume:

După legea cea veche a conversiunii la 26 Aprilie 1933 urmau să fie preschimbate polițele (cambiile) și să se plătească dobânzile. Acum, după legea cea nouă, numai acei datorași sunt obligați să dea polițe, cari nu le-au

dat încă. Cambiile date nu au lipsă de altceva decât de o ștampilare și vor fi considerate ca preschimbate. Nici la polițele vechi nici la celea ștampilate timbre nu trebuie.

Dobânzile rămân să se plătească dela 1 Decembrie 1933.

*

Alte vești, mai mărunte

Revizioniști cei vestiți din Italia și-au mai lăsat ceva din cântecul lor. Mussolini spune că el își închipuie numai o revizuire pașnică a granițelor, și nu se mai gândește nici decât la o revizuire cu război. Francezii sunt tot mai hotărâți în privința revizuirii și sunt gata să stea alături de popoarele cari își apără granițele în privința revizioniștilor. Titulescu al nostru se ține brav în apărarea drepturilor noastre și are la spate și pe Poloni, pe Cehoslovaci și pe Sârbi.

Americanii din Statele Unite își bat capul să-și umfle dolarul, adică să-i scadă prețul, ca să scape de criză. Gândul lor face vâlvă mare în toată lumea.

*

La noi în țară, Sașii din Sibiu și Brașov, precum și nemții din Cernăuți și Bucovina, au prins boala lui Hitler din Germania, se îmbracă și ei în cămăși germane și se plimbă pe străzi în șire militare. Poliția noastră îi ține sub ochi și, deocamdată, le-a oprit companiile și le-a oprit cămășile hitleriste. Îți vine să te întrebi: ce vreau *Sasele noastre*, de nu-și încap în piele?

*

Nuntă mare la București.

Duminecă în 23 Aprilie d. ministru **Ionel Lugoianu** și-a serbat nunta cu fiica d-lui Stelian Popescu, directorul ziarului „Universul”. Nun a fost d. Titulescu, ministrul nostru de externe, iar martori: din partea mirelui d. prim-ministru Alexandru Vaida-Voevod, din partea miresei d. I. G. Duca, președintele partidului liberal. La așa miri, la așa nun și martori, ne putem închipui, că nuntașii încă nu au fost mai pe jos. A fost o nuntă ca în povești, cum se zice.

Cât vin beau oamenii

S'a făcut socoteală, cât vin beau oamenii din toate țările, și s'a aflat, că cel mai mult vin îl beau Francezii. În Franța se bea câte 153 litri de vin pe an de fiecare cap de om. Vin apoi Italianii, cari beau câte 105 litri vin pe an de fiecare om. Spaniolii beau câte 90 litri de vin pe an, fiecare cap de om. În Portugalia se bea 67 litri vin de fiecare cap de om. În Argentina se vin 61 litri de fiecare cap de om. În Chili 57 litri de fiecare cap de om. În Elveția 30 litri de fiecare cap de om. În România bea câte 35 litri vin pe an fiecare cap de om. Jugoslavia are numai 19 litri la an de fiecare om. Grecia are 16 litri la an de fiecare om. Cehoslovacia are 4 litri vin de fiecare om, Germania are 3 litri și jumătate de fiecare om, Olanda și Anglia câte 2 litri de om, Suedia și Danemarca câte 1 litru și jumătate de om și în Polonia nu se bea nici 1 litru de vin pe an de fiecare cap de om.

Asta nu înseamnă, că fiecare om bea atâta vin cât se spune în fiecare țară. Sunt unii oameni cari într-o zi beau mai mult de cât se scrie că ar bea pe an.

A născut 5 gemeni. O italiană, care s'a așezat dimpreună cu soțul ei de curând la Londra, a născut cinci copii deodată. Dintre aceștia trei sunt băieți și două fete. Atât mama cât și copiii sunt sănătoși.

A șeasa adunare generală a „Sfântei Uniri”. Sâmbătă în 22 Aprilie s'a ținut a șeasa adunare generală a societății de editură „Sfânta Unire” din Blaj, care, între altele, are și scopul de a scoate de sub tipar cărți bune, creștinești. La adunare au luat parte vreo 30 de acționari, toți din Blaj, fiindcă, în criza aceasta, greu pot veni și acționarii din alte orașe și sate. Dintre membrii Consiliului de Administrație au ieșit, în urma vechimei, dnl. Dr. Victor Macavei, Iuliu Maior și Alexandru Lupeanu, cari au fost realesi, iar în locul membrului mort Dr. Iacob Radu a fost ales pâr. canonic Dr. Augustin Magyar dela Oradea. Din rapoartele citite s'a putut constata că „Sfânta Unire” merge destul de bine, în criza aceasta mare.

Paștile la Roma. De 63 ani nu s'au mai sărbătorit Paștile atât de minunat la Roma ca în acest an sfânt. Din anul 1870 adică, de când Italianii i-au luat țara Papii și au făcut Italia unitară, Papa, în semn de protest, n'a mai slujit însuși liturghia în catedrala sfântului Petru, ci în capela sa privată. Abia anul acesta, cu prilejul anului sfânt, a slujit sfânta liturghie în catedrala sfântului Petru însuși sfântul Părinte, cu toată ceremonie și solemnitate, încunjurat de toți cardinalii, mitropoliții, arhiepiscopii, episcopii, preoții și călugării aflători în Roma, în fața alor 80 de mii de credincioși. După sf. liturghie, sfântul Părinte s'a urcat în salonul cel mare, de pe balconul căruia a binecuvântat orașul și întreg rotogolul pământului. La această binecuvântare au fost de față vreo 500 mii de oameni.

Și în Germania s'a introdus pedeapsa cu moartea. Guvernul dlui Hitler a adus o lege, care reintroduce în Germania pedeapsa cu moartea prin spânzurare. Toate țările se conving, rând pe rând, că fără pedeapsa cu moartea nu este rânduială în țară. Numai noi Românii nu voim să ne convingem. Măcarcă la noi ar trebui introdusă pedeapsa cu moartea, nu numai pentru ucigașii de bunăvoie, ci, mai ales, pentru hoți. Până când nu se va naște la noi al doilea Tepeș Vodă, pe vremea căruia ulcica de aur dela fântâni rămânea și peste noapte lângă găleată, nu va fi rânduială.

Un nou pod peste Dunăre. Sfatul miniștrilor noștri a hotărât, încă înainte de sfintele sărbători ale Paștilor, că se va face un nou pod peste Dunăre. Nu este încă sigur dacă la Crivina sau la Țigănași, dar nu la Turnu Severin. Acest nou pod va lega România de Jugoslavia. Zidirea va începe chiar în vara aceasta, materialul de fier se va vărsa la noi în România. Podul va costa cam un miliard de Lei și se va plăti de amândouă țările, în mod egal.

Roata vremii. „Și vor fi cei de pe urmă întâi, și cei dintâi mai pe urmă”, zice sf. Scriptură. Și așa este. Ziarele dela București aduc știrea că un milionar de pe vremuri

din Valea lui Mihai a fugit din țară în Polonia, de unde le scrie cunoscuților că nu numai că nu mai este milionar, dar trăiește cu pâine neagră și este plin de păduchi. A fugit din țară, după ce mai întâi a încercat să se spânzure, dar n'a reușit. El se numește Freund Markovits. — Al doilea nefericit este dl. Francisc Cadariu, de 46 ani, născut în Săliștea Sibiului, fost 20 ani judecător în Sebeș din jud. Alba și în Orăștie și, până acum câțiva ani, șef al judecătoriei de ocol din Târgul Lăpușului, jud. Someș. El a fost pus în disponibilitate pentru o boală a sa care nu se mai poate cura. Părăsit și de propria-i soție, el trăiește din cerșite, arătându-și mai întâi scrisorile, prin cari dovedește, cine și ce a fost. Iată, cum se învârtte roata vremii. Să zicem: Doamne ferește, și să ajutăm pe astfel de nefericiți cu drag și din tot sufletul.

Pădure aprinsă din 12 părți. Răufăcători necunoscuți au pus foc pădurii comunei Danoș din județul Bihor. Focul a izbucnit din 12 locuri deodată. Țăranii din jur au venit să stângă focul, dar n'au isbutit. Pe urmă prefectura a trimis jandarmi și soldați, cari au încunjurat cu șanțuri largi focul și astfel l-au putut stinge.

Copiii și divorțurile. Lumea modernă divorțează, îndatace are o neplăcere. Durere că divorțul (despărțirea) este permis (iertat) și în biserica ortodoxă. — Lumea modernă n'are copii, sau are câte mai puțini copii. Ei bine să vedem ce legătură este între divorț și copii. Ni-o spune medicul și profesorul universitar din America de nord, Dr. Alfred Cahen: 60 la sută (%) dintre toate divorțurile cad pe căsătoriile fără copii, 20 % pe căsătoriile cu un singur copil, 9 % pe căsătoriile cu doi copii, 3 % pe cele cu trei copii și abia 1 % pe cele cu mai mulți de patru copii. Așadar copiii sunt o legătură minunată între soții de căsătorie.

În sfârșit. Ceeace trebuia să se facă încă din 1920 s'a făcut abia acum. S'a adus adică o lege care spune că băncile n'au drept să lea mai mult de 5 la sută, peste scontul Băncii Naționale, adică peste suma aceea pe care o cere Banca Națională pentru banii ce-i dă împrumut. Cum scontul Băncii Naționale astăzi nu este decât de 6 la sută, nici o bancă nu poate lua o camătă mai mare de 11 la sută. — Dacă se aducea legea aceasta în 1920, astăzi la noi nu era criză și nu trebuia nici o conversiune, iară banii erau siguri în bănci.

Prea groasă, pentru a sta în închisoare. Doamna Michelett din Berlin este mare șmecheră. Fiind foarte grasă și nepuținându-se mișca, ea comanda tot felul de mâncări, haine și pietri scumpe și apoi nu le plătea. Careva dintre negustorii trași pe sfoară a pârț-o. Citată la tribunal, doamna Michelett n'a încăput pe ușă, având nu mai puțin de 200 kilograme, și astfel desbaterea a trebuit să se țină fără ea. Tribunalul a osândit-o la 2 ani închisoare, dar ea nu poate fi întemnițată, fiindcă în tot Berlinul nu există închisoare în care să încapă această femeie, chiar și dacă s'ar scoate ușa din țâțâni.

În Germania le merge cam rău Evreilor. De când este la putere dl Hitler în Germania, a început a cam clonța din prea marile drepturi pe cari le aveau Evreii în Germania și a-i cam trimite peste hotare. Au început numai decât groaznice tânguiri în toate zările lumii, ba Evreii de pe la noi au început a boicota mărfurile germane și a nici nu mai vorbi nemțește. N'avem nimic de spus împotriva. Noi, ca creștini, suntem de părerea că în fața legii fiecare cetățean este egal, că nu este

voie ca țara să-i fie unuia mămă și celuilalt ciomă. Pentruce însă acești Evrei tânguitori nu protestează și împotriva porcăriilor pe care le fac Rușii în Bolșevicia, și francmasonii în Spania și Mexico? Pentruce despre aceste grozăvenii nu citim în ziare nici un cuvânt, iară despre prinderea unui evreu de păr, de către un polițai german, amănunte și fotografii până-i lumea? Pentruce? Pentrucă aproape toate ziarele lumii sunt în mână ijdovească, iară ei scriu ce vreau și creștinii citesc și aprobă totul.

Pildă vrednică de urmat. Iată ce ne scrie un jandarm plutonier, al cărui nume nu-l putem spune: „Domnule Director, simt o mulțumire sufletească a Vă aduce la cunoștință că, după ce am cetit și tălcuit poporul, în mai multe rânduri, ziarul plin de lumină „Unirea Poporului”, în această comună săracă, am câștigat doi abonați, cari au și trimis plata pe un jumătate de an înainte. Acest ziar îmi este un prieten nedespărțit și un bun profesor, care de multe rele m'a mântuit. Ar fi de dorit să nu lipsească din casa nici unui bun român și creștin”.

126.700 Lei pe mere. În o comună de lângă Turda sunt 130 familii, cari au 611 meri bătrâni și 300 altoi sub 3 ani. Din acestea s'a câștigat în anul 1932, frumoasa sumă de mai sus, mai mult ca impozitul comunei. Dacă mai socotim și prunele, adică valoarea lor de 20—30.000 Lei, ajungem la suma de 140—150.000 Lei. Duzi vechi de 25—20 ani, sunt în comună 37 bucăți. De aci putem învăța, ce bine este să ascultăm de celce ne îndeamnă într'una: sădiți pomi, — sădiți pomi.

Inflițarea clasei a opta la școlile normale. Guvernul de acum, văzând lipsa de pregătire a absolvenților de 7 clase normale, a adus o lege, care poruncește să se inflițeze și clasa a opta la școlile normale, după cum se va inflița și clasa a opta la licee. Fostul ministru de instrucție Dr. C. Angelescu a adus legea aceea păgubitoare ca liceele să se reducă la 7 clase, pentrucă așa este în Franța, dar acum s'a văzut, că nu este bine așa, de aceea s'a reintrodus clasa a opta, nu numai la licee ci și la școlile normale.

„Dacia Creștină”. Astfel se numește de aici înainte gazeta dela Iași „Sentinela Catolică”, pe care o scoate părintele Anton

Gabor la „Presa Bună”. Gândul părintelui Anton Gabor este, să facă din această gazetă un aluat, din care să se plămădească cu vremea unirea tuturor Românilor cu biserica Romei. Și cum Sf. Sa lucrează cu multă tărie sufletească, având la îndemână arma rugăciunii, noi credem că va izbuti. Abonamentul este tot de 50 Lei la an, iară gazeta apare de două ori pe lună.

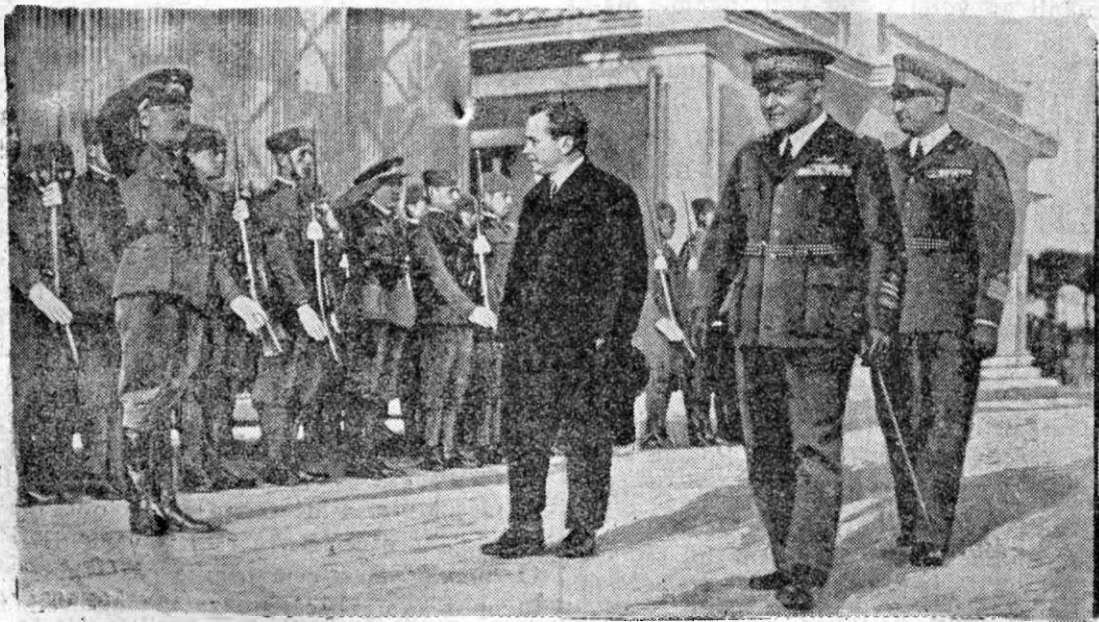
Grâu mai puțin în America. Țara care a leftinit grâul a fost mai ales America, fiindcă și Rusia a voit să leftinească grâul, dar nu a prea izbutit. Ei bine, ziarele americane, scriu că de astă dată în America va fi cu 30 la sută mai puțin grâu decât până acuma, ceea ce înșamnă, că grâul nostru va avea preț.

Târgul dela Ungheni. Primăria Ungheni (Nirașteu) jud. Mureș, aduce la cunoștință publică, că voind a satisface cererile publicului, în zilele de târguri săptămânale (Miercuri), a pus la dispoziția celor interesați, loc separat pentru târg de bucate, zarzavaturi și păsări. Tot așa a desemnat loc pentru târg de marfă. Primul târg de țară se va ținea la 30 Aprilie — 2 Maiu, când o comisie va premia animalele de prăsilă și de solu. Târg de marfă se va ținea Miercuri, la 3 Maiu. Târg de țară se ține: Târguri de vite de tot solul: 13—15 Iulie, 9—11 Octomvrie, 7—9 Ianuarie. Târguri de marfă: 16 Iulie, 12 Octomvrie, 10 Ianuarie. Nu se încassează nici un fel de taxă pentru târg. Gară de încărcare — descărcare în localitate (Gara Nirașteu). Cursă de autobus.

Mulțumită publică. În 2 Aprilie a. c. adevărat în prima zi a anului sfânt, s'au sfințit în biserica română unită din Sănnicolaul Mare (jud. Timiș) icoanele stațiunilor pentru Calea Crucii, dăruite de fruntașii familiei Gheorghe Raica lui Adam. Bunul Dumnezeu să le răsplătească!

† Văd. Julia protopop Petru Salcă de Câmpulung născ. de Kovats din Rostaca, a adormit în Domnul, împărtășită fiind cu SS. Taine ale muribunzilor, Luni în 17 Aprilie 1933. Inmormântarea s'a făcut Miercuri în 19 Aprilie, la orele 2 d. m., lângă biserica română unită din Giulești, lângă celalalți morți ai familiei. Dumnezeu să o așeze în ceata dreptilor săi!

Ministrul președinte austriac la Roma

Intre Germanii, Italianii și Ungurii se leagă o prietenie tot mai mare, în vederea revizuirii tratatelor de pace. Înainte cu câteva săptămâni au fost la Roma Ungurii, au urmat apoi Germanii, iară de curând au fost la Roma Austriecii. Chipul nostru ne arată primirea la gara din Roma a dlui Dollfus, ministrul-președinte al Austriei.

Din comuna Șemlac jud. Arad

În seara zilei de 17 Aprilie, a doua zi de Paști, șemlecanii au petrecut adevărate clipe de înălțare sufletească, luând parte la serata artistico-culturală, aranjată de corul mixt al bisericii române unită „Unirea”, care se compune din 70 persoane.

Acest cor, luând ființă la îndemnul marelui preot Flaviu Popoviciu abia în luna Ianuarie a. c., a realizat o atât de frumoasă producție corală cu o execuție și nuanțare care dovedește o deosebită pricepere și talent în dirijarea acestui cor.

Programa acestei serate s'a compus din 10 puncte foarte bine reușite. Țin se amintesc dintre persoanele, cari s'au achitat mai bine de rolul lor pe Grigorie Cios în dialogul „Țiganul la târg de vite”, pe Dșoara Maria Julanu, care cu poezia la „Oglindă” a înmecat cu totul publicul, pe Ioan Ardeleanu, Ioan Simiteanu, Maria Barbura cari încă s'au achitat bine de rolul lor.

Di Ioan Mărienut dirigințele corului pe lângă sfaturile și ajutorul bine priceput al părintelui Flaviu Popoviciu, cu o muncă încredințată au reușit să realizeze acest frumos rod, din care s'a înfruptat publicul șemlecan. Cu Dumnezeu înainte!

Emilia Dăheleanu
învățătoare

Cerc cultural la Obreja

Credincioșii fruntașii comune Obreja, — cunoscută prin frumosul domeniu și castelul cumpărat de Preasfințitul Părinte al Romei cu scopul de-a adăposti în el orfanii eroilor noștri, — au avut fericirea și mângâierea sufletească de-a vedea adunați în mijlocul lor o întreagă pleiadă de dascăli, intruniți în așezisul „Cerc cultural”.

Cu toții au luat parte la sf. Liturghie slujită de păr. Dr. Septimiu Todoran, prof. la liceul de băieți din Blaj, — suplinind pe Păr. Busoiu reținut la pat de o răceală simțitoare — alcătuită împreună cu elevii școlii primare un adevărat cor îngeresc sub cărmuirea tânărului dascăl din Obreja Iacob Domșa.

După sf. Liturghie a avut loc o întrunire a învățătorilor, după care a urmat masa la orele 2 1/2, într-o sală a vechiului castel care servește azi de școală auxiliară, a avut loc ședința publică, desfășurându-se în fața unui public foarte numeros, un program la înălțime. Un frumos cuvânt de deschidere, ținut de președintele cercului, Corneliu Domșa, a fost punctul prim din program.

A urmat apoi, cunoscuta piesă teatrală a dlui director A. Lupeanu „Fetița orfană”, executată cu multă iscusință de copilele dela școala primară.

A fost o splendoare să vezi o mică copilă de vreo 9—10 ani, făcând pe „copila orfană” rătăcită 'n codru des, înconjurată de ceată de piti-coți aievea, rumeni la față cu bobocii ce se deschid în primăvară, saltând în jur de ea, cântând cu satisfacție pe o gamă înaltă; „năcșici-o căi-îmătângă repejici-vă, în ea...”.

Bătrânul dascăl N. Mihaiu din Mihail a ținut o frumoasă cuvântare despre cauzele relelor de azi, arătând prin câteva exemple marea primejdie a comunismului.

Au urmat apoi o serie de coruri, cântări și jocuri naționale jucate de copiii și copilele dela școala primară, lăsând astfel în sufletul privitorilor o adâncă mulțumire și o deplină mângâiere.

Laudă și cinste se cuvine acestor strejtori

neobosiți ai satelor noastre, vrednici de o soartă mai bună.

Continuați, deci fraților, pe cărarea începută și nu uitați o clipă măcar că scris este, „pe oși buni Dumnezeu li va răsplăti cu bine“.

Crișan
teolog absolvent

Producțiunea teatrală a meseriașilor

Reunirea Meseriașilor și Comercianților români din Blaj, după vechiul și bunul său obicei, de a oferi publicului blăjan, la praznice mari, prilej de veselie și cultură, a aranjat și cu ocazia sfintelor Paști a. c. o frumoasă producțiune teatrală urmată de dans. S'a jucat piesa „Sfârșitul pământului“ de V. Eftimiu cu mult succes, iar în pauză o echipă de tineri a executat „Călușorul“ și „Bătuta“. Lauda producțiunii o confirmă îndeajuns mulțimea publicului. Dovadă că preocupările culturale și sociale ale meseriașilor sunt bine apreciate de publicul mare.

De altfel prezența dlor Traian Rusu, Ilie Stroia și Șt. Ciurtin, oameni în etate, a garantat seriozitate, pricepere și bună pregătire, ceea ce scena a confirmat pe deplin. Multă sârguință au dovedit și dsoarele începătoare în aceste chestiuni. Dl Ioan Moldovan compactor în rolul lui „Aurel“ fiul lui Matache, pur și simplu a întrecut orice așteptări, întrucât a primit rolul numai cu câteva ore înainte, înlocuind pe dl M. Stoifă care se îmbolnăvisese.

Succesul moral și material în general a fost bun. Conducerea cât și membrii dau dovadă de rodnică conlucrare, ceea ce garantează viitorul traic și înfloritor.

Să ținem găini alese

Nu-i satean, care să nu țină pe lângă casă și câteva găini. Nici nu este animal, care să se poată ținea așa ușor ca și găinile. Mănâncă dela mână, dar mai mult își adună ele, așa că îngrijirea lor e foarte lesnicioasă.

Găinile se țin la casă pentru carne, pentru pene și mai cu seamă pentru ouă. Azi, la sate, aproape numai din câștigul pe ouă se cumpără celea trebuincioase pentru casă. Petrol, sare, piper și alte mărunțișuri, sâtenii își cumpără numai pe ouă.

Cu ouă se face mare negoț. Multe ouă se vând peste graniță. Țara noastră vinde ouă multe în Germania, Austria și Ungaria. În fiecare an, trec granița dela noi în alte țări până la 2000 vagoane de ouă, în valoare de 5—6 sute milioane de lei.

Mai multe ouă vinde Basarabia. În fiecare an din Basarabia se vând peste graniță până la 500 vagoane de ouă. Din Ardeal se vând anual aproape 200 vagoane de ouă.

Celea mai însemnate locuri, unde se adună ouăle și se încarcă pe vagoane pentru a fi trimise în străinătate, sunt Timișoara, Suceava, Roman, Chișinău și Dej.

Vremea, când se face cea mai mare vânzare de ouă, este din luna Mai și până în Septembrie.

Ouăle ce se vând peste graniță trebuie să fie frumoase, mari și grele. Cu cât ouăle sunt mai grele, cu atât se plătesc mai bine. Cumpărătorii străini cer ca ouăle să fie mai grele de 55 grame bucata. Ouăle dela noi celea mai multe au greutatea de 46—55 grame bucata și numai puține au greutatea între 55—60 grame. Din cauza aceasta, în străinătate, ouăle din România se plătesc numai cu 3 lei 60 bani bucata, pe când ouăle din Danemarca, cari cântăresc câte 68 grame bucata se plătesc cu câte 5 lei 60 bani.

Vânzarea ouălor peste graniță aduce mare venit și Statului. Din 1920 și până în 1931 România a câștigat din vama ce s'a plătit pentru ouăle vândute peste graniță, 1.277 milioane lei.

Pentruca ouăle dela noi să fie căutate de cumpărătorii străini, trebuie să ne îngrijim să fie cât mai alese: mari și grele. Dela găinile noastre comune astfel de ouă e greu să avem. De aceea trebuie să ținem găini de soi ales, cari ne dau ouă multe și grele. O găină de a noastră abia dă anual 60 ouă. În alte țări, unde se țin găini de soi ales, o găină dă până la 150 ouă pe an. Așa în Belgia o găină dă 110 ouă, în Olanda 135 ouă și în Danemarca 150 ouă pe an.

Găinile cele mai bune ouătoare și de soi ales sunt celea de rasă *Leghorn* și de rasa *Rhode-Island*.

Acestate găini nu cad cloște decât foarte rar, dar în schimb ouă mult. Ouăle sunt mari și grele. Un ou dela găină *Leghorn* are 58 grame greutate, iar un ou dela găină *Rhode-Island* are 63 grame greutate. Acestea ouă se plătesc bine și le cumpără bucuros oricare negustor străin.

Sâtenii, cari pot ținea găini așa de ușor, să țină numai găini de soi ales: *Leghorn* sau *Rhode-Island*. Aproape toate Camerele de Agricultură au crescătorii de astfel de găini și bucuros dau sâtenilor ouă sau pui, așa că sâtenii își pot schimba toate găinile comune pe cari le au cu găini de soi mai ales.

Camera de Agricultură a județului Târnava-Mică a împărțit prin județ multe găini de soi ales și domnul Emil Negruțiu,

președintele Camerei de Agricultură, lucrează mult, îndemnând pe sâteni să țină astfel de găini.

Azi, când prețurile vitelor și a cerealelor sunt așa de scăzute și nu se pot câștiga bani numai cu mare greutate, găinile sunt ajutorul cel mai mare al sâtenului. Cu ouăle dela câte-va găini alese, se poate ținea casa, poți avea mâncare și bani și îți poți alina năcazurile.

Ion Popu-Câmpeanu

Unirea Basarabiei

După cum un individ în viața lui are necazuri și suferințe și învingându-le se bucură, tot așa se întâmplă și în viața popoarelor.

Învingerea unui mare necaz a fraților din Basarabia, dezrobirea lor de sub stăpânirea grea și urită a Rușilor, a adus prilejul serbărilor din zilele trecute dela Chișinău.

Această provincie dintre Nistru, Prut și Mare, a fost răpită, dela sânul Moldovei, de către Ruși în anul 1812, în urma unui războiu între Turci și Ruși. Cum în aceea vreme Țările Române erau considerate ca făcând parte din Imperiul turcesc și fiindcă în acest războiu au fost învinși Turcii, Rușii au luat o parte din Moldova numită Basarabia.

Zidarnice au fost toate eforturile Moldovenilor de-a recâștiga acest pământ scump. Așa în anul 1857 am primit din Basarabia 3 județe, cari însă în 1877 din nou au fost răpite de Ruși.

Poate cineva să-și închipuie, cât au avut de suferit Românii din Basarabia ajunși sub stăpânirea Rușilor când toată truda lor era să-i rusifice. Pentru aceasta au seos limba română din biserică, școală și administrație. Pentru a ajunge și mai repede la rusificarea lor au întrebuițat și sila și alte mijloace barbare și neomenite.

În acest scop o mai ajută pe Rusia și forma ei de conducere absolutistă (voința împăratului normă de conducere). Dorul după libertate și după o nouă formă de guvernare, trezit și în Rusia, a dat naștere la o mulțime de revoluții, cari au ajuns la culme cu marea revoluție din Martie 1917. De aceasta ultimă revoluție au profitat Românii din Basarabia, pentru a scăpa de jugul rusesc.

O școală chinezească

Misionarii catolici din orașul Nanking din China au înființat mai multe școli. Dăm aici fotografia unei astfel de școli, în care învață numai copile.

În soldații și ofițerii români aflați în armata rusească se deșteaptă conștiința națională, din contactul cu cei din Ardeal, Moldova, Bucovina. Acelaș lucru se întâmplă și în Basarabia. Aceasta adusă după sine, că în diferitele intruniri, ținute de cei de acasă, cât și de soldații și ofițerii de pe front, se hotără, ca să se lupte pentru câștigarea autonomiei Basarabiei. Într-o intrunire a Comitetului central ostășesc, ținută în ziua de 16 Iulie 1917, se hotără ca să se convoace o adunare mare la Chișinău, care să facă un proiect de autonomie națională. În Aprilie 1917 se puse baza „Partidului Național Moldovenesc”, care avea de scop dobândirea autonomiei politice, administrative, bisericești, școlare și economice a Basarabiei.

Datorită acestuia, propagandei prin scris și grai a oamenilor patrioți din Basarabia se ajunse ca să se aleagă „Sfatul Țării”, care se deschise la 21 Noemvrie 1917.

Acest for suprem de conducere a Basarabiei proclamă în 2 Decemvrie 1917 Basarabia „Republică democratică-federativă-moldovenescă”. Fiindcă armata rusească bolșevizată făcea pe teritoriul Basarabiei tot felul de jafuri și crime și cum „Sfatul Țării” nu avea o armată bine organizată se ceru, pentru alungarea cetelor de Ruși bolșevici din Basarabia, ajutorul armatei române.

În ziua de 13 Ianuarie 1918 o divizie, sub comanda generalului Broșteanu, veni în Basarabia pentru a pune ordine și a păzi avutul locuitorilor. Bucuria cu care a fost primită armata română nu se poate descrie. Parlamentul basarabean, sub scutul acestei armate, proclamă independența Basarabiei la 24 Ianuarie 1918.

Toți conducătorii luminați ai Basarabiei, își dădeau seama, că pentru propășirea și înflorirea acestui pământ mai trebuie făcut un pas înainte și acesta nu putea fi altul, decât unirea cu Regatul României.

Acest pas s'a și făcut în ziua de 27 Martie 1918, când „Sfatul Țării”, intrunit în ședință solemnă la Chișinău, votează unirea pe veci a Basarabiei cu Regatul României. Iată marele act sărbătorit zilele trecute de toți Români.

Fie, ca unirea Românilor să rămână veșnică.

P. Bârlea

Abonaților din America și strălătațe. După ce cursul dolarului scade într'una, abonamentul la gazeta, de aici înainte, se va plăti în Lei, și anume în loc de 2 dolari se va plăti 300 Lei.

Diul Nicolae Schlauf, America. Noi Vă așteptăm bucuroși cu abonamentul, însă cel mult până la sfârșitul anului. Dacă nu ne trimiteți până atunci abonamentul, vă sistăm foaia.

Biserica Olteț. Am primit Lei 440, abonament pe 1930—1932. Mai este un rest de 40 Lei pe 1933.

Am primit câte 150 Lei dela următorii: Dragomir Ioan, Gavril Agrijan, Cridon Petru, Cornel Spinean, Filip Simion, Ilie Mihășan, Gheorghe Dumitru, Bucșa Nicolae, Pr. A. Oltean, Vasile Hanc, Ana Gh. Radu, Vasile Tomuș, Ștefan Betea.

Alte sume: Pop Gh. Alexandru 75; Comes Gheorghe 40; Valeriu Lascu 100; Câmpian Dumitru 50; Dr. V. Fodor 300; Dobocan Ioan 330; Ioan Baciu 75; Mureșan Nuțu și G. 300; Ioan Pop 160.

Redactor: IULIU MAIOR.

In toată vremea

să ne îngrijim de mântuirea sufletelor noastre, ceea ce mai ales prin citirea cărților creștinești putem ajunge.

Citiiți așadară

„Cărțile Bunului Creștin”, cari apar la Blaj, scrise pe înțelesul tuturor de păr. prof. I. MAIOR

Iată numerii apăruiți până acum:

Nr. 1, 2 și 3 s'au epulzat (s'au vândut toți),

No. 4. **Darul lui Dumnezeu**, ne arată cum putem deveni fii și moșteni ai împărăției cerurilor. Cărticica cuprinde 64 pagini și se vinde cu 6 lei.

No. 5. **Adevărata fericire**, ne arată cum putem fi fericiți aici pe pământ, și mai ales în lumea cealaltă. 64 pagini, prețul 6 lei.

No. 6. **Taina Spovedaniei**, ne dă toate îndrumările de lipsă pentru ca să putem face o spovedanie bună și cum se cade, conținând și o oglindă sufletească, din care ne putem cunoaște păcatele. 116 pagini prețul 15 lei.

No. 7. **Tălcuirea apostolilor din Duminecile de peste an**, este o broșură fără de care nu putem înțelege apostolii pe cari li cetește cantorul. Broșura are 400 pagini și se vinde cu 50 lei.

No. 8. **Legea strămoșească**, ne arată care este legea cu adevărat strămoșească a neamului românesc. Această broșură nu poate lipsi de pe masa nici unui român. Are 116 pagini și se vinde cu 15 lei.

No. 9. **Tălcuirea Evangheliilor din toate sărbătorile de peste an**, nici nu mai trebuie recomandată. Trebuie să o aibă

fiecare creștin care cercetează biserica. Cuprinde 212 pagini și se vinde cu 25 lei.

No. 10. **Tălcuirea apostolilor din toate sărbătorilor de peste an**, în care tot creștinul află explicați apostolii, cari sunt mai greu de înțeles. 171 pagini, prețul 20 lei.

No. 11. **Taina tainelor: sfânta cuminecătură**, de care nu se poate lipsi nici un creștin care se cuminecă cel puțin odată la an, după cum nu se poate lipsi de No. 6, care este Taina Spovedaniei, celce vrea să se spovedească. 96 pagini, prețul Lei 8.

No. 12. **Sfânta Liturghie, jertfa Legii Noui**, ne arată, cari sunt părțile sfintei liturghii, ce foloase ne aduce, pentru cine, când și unde se poate sluji; biserica și părțile ei, sfintele vase și odăjdii, limba sf. liturghii și altele de folos pentru oricare creștin. 110 pagini cu 12 lei.

No. 13. **Durerea, sora noastră nedespărțită**, este cea mai nouă broșură pe care cu siguranță o va ceti fiecare creștin, pentru că numai citind această cărticică se va putea mângăia în durerile și necazurile vieții. 152 pagini cu 12 lei.

— Circumscripția notarlată Făget —

No: 365—1933.

Publicațiune

Se publică concurs pentru complectarea postului de implegat la circumscripția notarlată Făget.

Actele prevăzute de legea pentru O. A. I. și de R. S. F. P. se vor înainta notarlatul Făget la data de 28 Aprilie 1933.

Cererile sosite după acest termen nu vor fi luate în considerare.

Făget, 30 Martie 1933.

notar:
HANN

142 (1—1)

Cărți de învățatură și petrecore

La Librăria Seminarului Teologic din Blaj se află de vânzare următoarele cărți scrise pe înțelesul tuturor de Alexandru Lupeanu-Melin, directorul gazetei „Unirea Poporului”:

Sămânța viitorului, îndemnuri luminoase pentru părinți, cum să-și crească copiii în frica lui Dumnezeu, spre binele lor și al neamului Lei 3—

În pragul vremii, învățături pentru săteni în timpul de prefaceri prin cari a trecut lumea dela răboiu încoace 10—

Blajul istoric în icoane sau oglinda în care se vede întreg trecutul de jertfe și de lupte al vestitului orașel românesc dela îmbinarea Târnavelor 10—

Sufletul Blajului o cuvântare lămurită, în care se arată sufletul creștinesc și româ-

nesc pe care l-au avut arhiepiscopii și cărturarii cel mari ai Blajului 8—

Copiii în răboiu, povestiri duioase din zilele pline de dureri ale marelui răboiu 2—

Cărlig vinde pe Suru, piesă de teatru pentru reprezentațiile de prin sate, plină de haz, care face multă voie bună 5—

De pe Secaș, poezii populare foarte vechi, culese în comuna Roșia de Secaș de un cărturar de de mult 8—

Cartea Crailor sau cântecele Iroziilor la Nașterea Domnului 10—

Banii se trimit prin poștă, pe înainte, cu mandat postal, adăogându-se și câte 2—3 lei pentru poștă de fiecare carte dacă se cer seperat. Toate cărțile împreună 60 Lei și poșta o plătește librăria.

Se cer dela

Librăria Seminarului Teologic, Blaj